

netop den Betragtning, jeg vedkjender mig om denne Sag, og ſom jeg tror, de Herrer ville finde lidenſkabsløs, der medfører, at jeg ikke tror at burde tilbageholde en Udtaleſe af de ſtore Betænkeligheder, ſom enkelte af de i Adreſſen fremsatte Sætninger ſynes mig at maatte volde. Jeg vil ſørſt tillade mig at henlede Opmærkſomheden paa en Sætning, ſom findes i 2det Stykke af Adreſſen. Der ſiges her, at Thinget, efterat Miniſteriet Holſtein var udværent, ikke reiſte Modſtand imod noget Forſlag, fordi dette var udgaaet fra et Miniſterium, der ikke var et Udtryk af Thinget, men at dette endog ofte lempede ſine Meninger efter Miniſteriet. Den førſte af diſe Sætninger, nemlig at Thinget ikke reiſte Modſtand mod noget Forſlag, fordi dette var udgaaet fra et ſaadant Miniſterium, erkjender jeg for at være fuldkommen rigtig; den er ſand, men jeg vil tilføie, at det forekommer mig, at dette ikke er Noget, ſom burde fremhæves. Da det jo er ethvert Medlems ſimpelſte Pligt, at handle paa denne Maade, ſynes det mig ikke at egne ſig til at fremhæves i en ſaadan Adreſſe. Naar der dernæſt ſtaar, at Thinget endog ofte har lempet ſine Meninger efter Miniſteriets, maa jeg bemærke, at jeg tror, jeg har haft en temmelig god Leilighed til at bedømme, om dette virkelig med Sandhed kan ſiges at være Tilfældet. Uagtet jeg virkelig har en lang parlamentariſk Erfaring og har ſet forſkjellige Forſamlinger blive ſtillede lige overfor Miniſterierne — baade Miniſterier, ſom jeg ſympathiſerede med, og Miniſterier, ſom jeg ikke ſympathiſerede med — maa jeg imidlertid tilſtaa, at jeg endnu ikke har fundet nogen Forſamling, der ſaa lidt har lempet ſine Meninger efter Miniſteriet, ſom denne. Jeg vil ſnarere ſige, at Thinget har viiſt en ſærdels ſtor Faſtholden og Staaen paa ſine Meninger, ikke alene med Henſyn til Hovedſagerne — det er jo meget forklarligt og forſvarligt, at man ikke let giver efter i ſærdels vigtige Ting, ſom f. Ex. med Henſyn til et Lovforſlags hele Grundtanke o. ſ. v. — men ogſaa med Henſyn til Enkeltheder, ſom de ærede Medlemmer ſelv have erkjendt for at være uden afgjørende Betydning, ſom de ſelv ved tidligere Forhandlinger have ſtemt for, udtalt ſig for og foreſlaaet Thinget at gaa ind paa og ſaa ſærdels. Selv i ſaadanne Tilfælde har man mange Gange viiſt en ſærdels ſtor Paastaalighed overfor Miniſteriet. Jeg tror derfor ikke, at det Wiidnesbyrd, ſom de Herrer foreſlaa Thinget at give ſig ſelv, virkelig med Sandhed kan gives dette Thing. Jeg tror ſnarere, man maa ſige, at man med hvert Møde har opſtillet ſtørre Vanſkeligheder imod de Forſlag, ſom ere fremkomne fra Miniſteriet. Dette var det førſte Punkt, hvorpaa jeg vilde tillade mig at henvende Opmærkſomheden. — Det andet Punkt findes i tredje Stykke af Adreſſen, hvori det hedder: „En ſaadan Overensſtemmeſe har imidlertid ſaa langt fra fundet Sted mellem Mi-

niſteriet og Folkethinget, at Miniſteriets Virkſomhed tværtimod i det Store og Væſentlige har været anlagt efter andre Synsmaader end dem, ſom Folket ved Valget af ſine Repræſentanter alt den Gang havde giwet tydelig tilkjende“. Det ubiſges alſaa her, at de Synsmaader, ſom aabenbare ſig igjennem de Lovforſlag, der ere komne fra Miniſteriet, i det Store og det Væſentlige have været anlagte paa anden Maade og været af en anden Slags end de, ſom dette Things Flertal vedkjender ſig. Jeg tilſtaa, at jeg har en anden Opfattelſe. Derſom vi ſaaledes ſom de ærede Forſlagsſtillere gjøre, ſkulle ſtille imellem, hvad der er Stort og Væſentligt, og hvad der er mindre Betydeligt, vil jeg ſige, at jeg har ſaaet det Indtryk, at Miniſteriet netop i det Store og Væſentlige har vedkjendt ſig og har handlet efter de ſamme Synsmaader ſom Flertallet; Uvigelſerne have kun vedkommet mindre vigtige Punkter. Jeg har i den Henseende fundet Beſtyrkeſe i en Udtaleſe, ſom iſſor Sommer fremkom trykt fra de ærede Medlemmer, ſom virkede for Valgene i den Retning, de puffed. De kaſtede deri et Blik tilbage paa den Indflydſe, Rigsdagens Virkſomhed i det Hele taget havde haft i de nogle og tyve Aar, ſiden Grundloven blev given, og de troede at kunne lykønfke Landet til, at denne Virkſomhed havde viiſt ſig at være heldbringende, at være til Gavn for Landet, baade i materiel Henseende og i Henseende til Velvære, til Velbefindende i det Hele, til Udviklingen af alle gode Kræfter. Med den Anſkuelſe maa vi viſtnok Alle i høi Grad ſympathiſere, men derimod er der fremkommet en Uttring, ſom jeg ikke kan negte har forundret mig. Det er nemlig ſagt, at de efter hinanden følgende Miniſterier aldeles ingen Fortjenelſte havde af de Fremſtridt, der ere ſtete i vor Tilſtand, ſiden vi have ſaaet en fri Forfatning, hvorimod det er Oppositionen, det er de Herrer, ſom have fremtoungt og bevirket, at alle diſe gode Lovarbejder ere komne frem og have kunnet føres igjennem. Jeg tilſtaa, at diſe Uttringer have forundret mig, thi jeg har dog hidtil troet, at Regjeringen har haft ikke ſaa ganſke liden Indflydſe i ſaa Henseende. Med al Anerkjendelſe af den heldige Samvirkſen, der til mange Læder har fundet Sted imellem de forſkjellige Sider i Thinget, og de ſtore Bidrag, de Herrer have giwet til vor Lovgivnings Fremme, troede jeg ikke, at de Herrer vilde tilegne ſig ſelv hele Gæren for, hvad der er udrettet. Skulde det imidlertid ikke være muligt at tænke ſig, at det Samme endnu er Tilfældet, at der alſaa virkelig ikke er foregaaet nogen Forandring i de Regjeringers Stilling, der efterhaanden have afløſt hinanden i Landets Styrelſe? Skulde der ikke ſærdels ligesom tidligere kunne ſe virkelige Fremſtridt, uagtet diſe Mænd ikke have de Herrerſ Sympathi, ſimpelthen maatte paa Grund af, at den Mangel paa Sympathi, der ſiges at finde Sted, netop ikke finder Sted i det